

Розділ 0

Прикидайся,
поки не зламаєшся

— Хадсон —

Ми у цілковитій дупі.

І якщо переляканий вираз обличчя Грейс про щось свідчить, то їй це також відомо.

Я хочу запевнити, що все буде добре, але правда в тому, що мені теж страшно. Проте з іншої причини, хоча поки що я не готовий про це говорити.

Зараз вона сидить у моїй кімнаті на дивані перед каміном. Її волосся вологе після душу, кучерики блищать у миготливому світлі. Вона вдягнула одну з моїх футболок і спортивні штани з підвернутим низом.

Така красива.

Чи, можливо, більше незахищена?

Від цієї думки страх загрожує поглинути мене, навіть коли кажу собі, що Грейс зовсім не така беззахисна, якою здається. Навіть коли кажу собі, що вона може впоратися з усім, що наш довбаний світ їй підкине.

З усім, окрім Сайруса.

Якщо я щось знав про свого батька, то це те, що він ніколи не зупиниться. Аж поки не отримає те, чого хоче. І начхати йому на наслідки.

Від цієї думки кров холодне в жилах.

За все своє нікчемне життя я нічого не боявся — не боявся жити, і точно не боявся померти. Але ось, з'явилася Грейс, і тепер я живу в постійному страху.

Я боюся втратити її, боюся, якщо це станеться, вона забере із собою все світло. Я знаю, як це — залишатися в тіні. Усе своє життя я жив у темряві.

І повертатися туди не хочу.

— Може, — відкашлююся і пробую знову. — Може, принести тобі щось попити? — питаю, але Грейс не відповідає. Не впевнений, що вона чує мене, оскільки дивиться у свій телефон, щоб не пропустити новини про Флінта. Десять хвилин тому прибули фахівці, щоб його оглянути, але очікування, щоб дізнатися, чи не втратить він ногу, здається нескінченним. Я знаю, що їй хочеться бути в лазареті разом із ним, ми всі хочемо. Але коли він попросив побути наодинці, ми не могли відмовити.

— Гаразд. Я повернуся за кілька хвилин, — кажу, бо не тільки їй конче потрібен душ.

Вона однаково не відповідає. Про що вона думає? Що відчуває? Відколи ми повернулися до школи й зрозуміли, що Сайрус нас ошукав і захопив усіх учнів, поки ми билися на острові, вона не сказала й кількох слів. Я просто хотів знати, як можу їй допомогти. Достукатися до неї, поки все знову не пішло шкереберть.

Бо так і станеться. Нові жахливі Сайрусові союзники тому доказ. Як і зухвале викрадення дітей всіх наймогутніших паранормальних істот світу. Тепер дороги назад немає, йому не лишається нічого, окрім знищити все.

Я не хочу залишати Грейс сидіти на самоті в тиші, тож підходжу до своєї колекції платівок і перебираю

альбоми, поки пальці не натрапляють на Ніну Сімон*. Витягнувши вініл з обкладинки й кладу на програвач, натискаю кнопку й чекаю, поки голка зрушить і опуститься зі хрустким звуком статички, а тоді простір наповнює п'яний голос Ніни. Я регулюю гучність, щоб музика звучала на фоні, і, кинувши останній погляд на нерухому фігуру Грейс, повертаюся й прямую у ванну кімнату.

Я хутко миюся, враховуючи те, скільки крові, бруду та смертей мушу змити. Одягаюся майже так само швидко.

Не знаю, чому так поспішаю, не знаю, що боюся знайти, коли...

Калатання мого серця сповільнюється, коли бачу, що Грейс сидить там само, де я її залишив. Нарешті доводиться подивитися правді у вічі: я не хотів випускати її з поля зору, оскільки боявся, що вона зрозуміє, яку помилку зробила, обравши мене.

Чи цей страх раціональний, з огляду на те, що вона зізналася мені в коханні? Обрала мене, попри все, що відбувається, знаючи, яким тягарем є мій дар? Звісно, ні.

Чи він через це кудись дівся? І близько ні.

Таку силу вона має наді мною, таку силу завжди матиме.

— Чути щось від Флінта? — запитую й беру пляшку води з холодильника в кутку й несу їй.

— У груповому чаті поки що нічого.

Я пропоную їй воду, але вона не бере пляшку з моєї простягнутої руки. Тоді я обходжу диван і сідаю поруч, поставивши воду на столик перед нами.

* Американська джазова співачка, піаністка та аранжувальниця. — Тут і далі — прим. пер., якщо не зазначено інше.

Вона відвертається від вогню, знищує мене зраним поглядом і шепоче:

— Я тебе кохаю.

І моє серце знову калатає.

Грейс має такий серйозний вигляд, занадто серйозний, і навіть дещо розпачливий. Тож я роблю те, що й завжди, щоб відвернути її від думок: дражню, цього разу нашою улюбленою реплікою з фільму:

— «Я знаю».

Коли усмішка повільно торкається краєчків її очей, я знаю, що зробив правильний вибір. Тягнуся й саджу її до себе на коліна, насолоджуючись відчуттям того, як вона торкається мене. Дивлюся вниз і проводжу пальцем по обітній каблучці, яку їй подарував. Згадую обіцянку, яку дав того дня, впевненість у голосі, коли сказав ті важливі слова, і моє серце щемить.

— Знаєш, — мовить Грейс, і я поглянув на неї, — ти казав, що, якщо я колись вгадаю, яку обіцянку ти дав, то ти скажеш. Здається, я зрозуміла.

Я звів брову.

— Та невже?

Вона киває.

— Ти пообіцяв, що до кінця життя приноси́тимеш мені сніданок у ліжку.

Я пирхаю від сміху.

— Сумнівно. Ти примхлива вранці.

У неї на обличчі розквітає усмішка, здається, уперше за цілу вічність.

— Гей, я лише здаюся такою, — вона сміється зі свого жарту, і я також не втримуюся. Дуже приємно знову бачити, як вона всміхається.

— Знаю... — продовжує Грейс, вдаючи, що розмірковує над альтернативами. — Ти пообіцяв, що дозволятимеш мені вигравати в кожній суперечці!

Я нестримно регочу з цього безглузкого припущення. Вона обожнює зі мною сперечатися. Останнє, чого вона хотіла б, — це те, щоб я передумав і просто дозволив їй чинити все по-своєму.

— Оце вже ні.

Вона затихає, дивлячись на мене.

— Ти колись мені скажеш?

Грейс не готова почути те, що я пообіцяв до того, як дізнався, що вона зможе покохати мене у відповідь. Тож натомість жартую:

— Хіба ж так цікаво?

Вона дає мені легенького стусана.

— Одного дня я з тебе це витягну, — вона ніжно проводить рукою по моїй колючій щоці, а погляд знову стає серйозним.

— Я маю вічність на те, щоб вгадати.

І ось так просто мене охоплює полум'я.

— Я тебе кохаю, — шепочу, нахиляюся і легенько цілую її. Один раз, другий. Але Грейс цього замало. Вона тягнеться і бере моє обличчя в долоні, її вії торкаються щік, а тоді вона забирає в мене все. Дихання. Серце. Навіть душу.

У нас обох перехоплює подих, я відкидаюся на спинку дивана й дивлюся їй у вічі. У глибині її теплих карих очей можна загубитися назавжди.

— Я кохаю тебе, — знову кажу я.

— Знаю, — дражнить вона, повторюючи мої слова.

— Цей гострий язичок зажене мене в могилу, — муркочу і знову її цілую. У голові крутяться думки про те, щоби підняти її й понести до ліжка. Але вона напружується, і я розумію, що мій бездумний коментар про смерть нагадав їй, нагадав нам обом про все, що ми втратили, усе, що могли втратити.

Моє серце ледь не зупиняється, коли я бачу, як на її очах бринять сльози.

— Вибач, — шепчу їй.

Грейс хитає головою, ніби я не маю картати себе за обмовку, але так не вийде. Вона прикусила губу, її підборіддя тремтить, намагаючись стримати весь біль, який вона відчуває всередині, і вкотре я хочу дати собі тумака за те, що спершу кажу, а тоді думаю, коли вона поруч.

— Крихітко, усе буде добре, — втішаю, хоча всередині все перевертається. Кістки, артерії, м'язи — усе це ніби розчиняється у просторі між одним подихом і наступним, і все, що мені залишається, — це те, ким би я був, якби не Грейс. Порожня оболонка, що кровоточить.

— Як я можу допомогти? — запитую. — Що тобі потрібно...

Вона зупиняє мене, прикривши маленькими холодними пальчиками мого рота.

— Лука помер даремно. Флінтова нога, Джексонове серце, усе це... Це все було марно, Хадсоне, — шепоче вона.

Я знову обіймаю її, і тримаю, поки кризь неї проходять муки, які ми пережили, а її тремтіння передається мені, бо я знаю, що виправдання закінчилися.

Цієї миті, поки тримаю дівчину, яку кохаю, дівчину, для порятунку якої зробив би що завгодно, розумію, що мій час закінчився. Холодна жорстока правда, яку я так старанно ігнорував останню годину, пронизує мене й перехоплює подих.

У всьому винен я.

У всьому цьому. У кожній смерті, кожній миті агонії, болю, що Грейс та інші відчували на цьому острові, в усьому цьому винен я.

Тому що я егоїст. Бо не хотів її втрачати. Бо був *слабким*.

Усе своє життя я тікав від долі, якої для мене хотів батько, але тепер зрозумів, що не мав вибору. Вона

прийде по мене, хочу я цього чи ні, і я ніяк не можу цього уникнути. Не вдруте. Не тоді, коли на кону щастя Грейс.

І коли я, зрештою, скорюся долі, боюся, що це може знищити нас усіх.

Розділ 1

Інколи дві гарні справи мають
один дуже поганий наслідок

Я хочу бути будь-де, але тільки не тут.

Будь-де, але не стояти просто тут посеред цієї надто холодної кімнати, від якої майже смердить болем, стражданнями й великою дозою антисептика. Я всміхаюся Хадсону, а тоді озираюся, щоб подивитися у вічі решті банди.

— З чого почнемо? — м'яко цікавиться Мейсі, але питання двоюрідної сестри відлунує у понівеченій клініці, немов постріл відбивається від порожніх стін і поламаних ліжок.

Це питання на мільйон доларів, на *мільярд* доларів. І просто зараз, стоячи перед Мейсі й моїми друзями, я й гадки не маю, що відповісти.

Щиро кажучи, відколи ми прибули до Катмера й виявили, що все сплюндровано, стіни заляпані кров'ю, меблі розтрощені, а всі учні та професори зникли, я перебуваю в стані шоку. А тепер ще дізнатися, що ногу Флінта не врятувати?! Я спустошена, і той факт, що він так старається бути сильним, лише погіршує все в мільйон разів.

Минула година після того, як я була в душі, але голова й досі йде обертом від усього цього спустошення.